

at, hvis to Mænd vare udnævnte af Hans Majestæt til samme Stilling i Armeen paa een og samme Dag, saa har den Omstændighed, at den ene er nævnt før den anden, den Betydning for den, som er nævnt sidst, at han ved Leilighed ubetinget skal underkaste sig Ordre af den, der er nævnt før ham, selv i de meest kritiske Forhold, saa vil man kunne forstaae, at en Menig, der uden Grund søger at drage den Overordnedes Befalinger og Beslutninger i Tvivl, derved foretager sig Noget, der ikke kan taales i den militaire Verden, og at man derfor siger til ham: „Du har havt Uret, og derfor skal Du føle Straffen stærkere, end om Du ikke havde fremsat Din ubesøiede Klage“. Dette forekommer mig at være Noget, der er fuldkommen i sin Orden. Jeg skal endnu paa dette Punkt, da jeg netop er ved Bestemmelserne i Parolbefalingen af 1848, i Anledning af hvad den ærede Ordfører for Mindretallet yttrede om Straffens Længde, tillade mig at bemærke, at den i samme omtalte Binden til en Pæl kun kan anvendes i 2 Gange 3 Timer. Naar det ærede Mindretal havde lagt Mærke til, at det i Parolbefalingen af 1848 siges, at naar Omstændighederne i Felten ikke tilstede Fuldbrydelsen af Arreststraffe paa Underofficerer og menige Krigsmænd, saa kan man ladedembinde til en Pæl i den angivne korte Tid, medens det i de forskjellige andre Bestemmelser, der indeholdes i samme om, hvad Straffemaade der kan anvendes, siges, at Underofficerer og Menige kunne sættes i Arrest, men at Menige desuden kunne straffes med Krumslutning — det hedder i Parolbefalingen af 1848 heelt igjennem, ligesom ogsaa her i Lovudkastet, at kun Menige kunne straffes med Krumslutning — saa vilde det ærede Mindretal iøvrigt have seet, at den der anførte Straf af 2—3 Timers Binden til en Pæl er en Straf, der ikke i mindste Maade i Parolbefalingen er sat i nogen Rapport til Krumslutningsstraffen, thi, hvis den var det, saa kunde den ikke være forudsat anvendt paa Underofficerer, paa hvilke Krumslutningsstraffen ikke kunde anvendes ifølge Resolution af 1848. Den Straf af Binden til en Pæl, der der er anvendt, er altsaa kun anvendt, fordi man ikke kunde opgive

af Straffemyndighed i Felten. Det er ogsaa sammesteds fastsat, at man kan inddrage visse Nydelser for de Paagældende og anvende visse andre Midler, Alt blot, for at man ikke skulde staae aldeles uden Straffemyndighed i Felten.

Naar det ærede Mindretal dernæst subsidiairt har foreslaaet, at man ikke skulde maatte anvende den staaende Arrest uden efter Krigsretsdom og i Krigstid, saa skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der dog er noget temmelig Selsomt i, at man vil foreslaae selv efter Dom at anvende en Straf, om hvilken Mindretallet udtaler, at den er betænkelig for Sundheden, nedbrydende for Selvfølelsen, unødvendig for Disciplinen og endog saa til sine Tider barbarisk. Har denne Straf virkelig de nævnte Egenskaber, saa er den selvfølgelig ligesaa uskiftet til at anvendes efter Dom som uden Dom, thi det maag dog staae fast, at man ikke bør tænke paa ved Lov at indføre nogen barbarisk, nedbrydende eller for Sundheden skadelig Straf. Mindretallets subsidiaire Forslag gaaer altsaa imod den hele Retning af dets egen Betragtningmaade. — Hvad dernæst angaaer de enkelte andre Forandringer, som Mindretallet foreslaaer for det Tilfælde, at man ikke slutter sig til dets principale Forslag, saa skal jeg først tillade mig at fremhæve, at der i Parolbefalingen af 1848, som Mindretallet netop har refereret til, ikke paa nogen Maade er tænkt paa, at man skulde anbringe de Vedkommende paa et indelukket Sted. Det ligger ligefrem i Sagens Natur, at en Binden til en Pæl eller til en Bæg aldrig vil blive anvendt undtagen i Krigstid, men Enhver, der har noget Begreb om, hvorledes det kan gaae til i Krigstid, vil dog let indsee, at man ikke altid kan have et indelukket Sted at tye til. Naar der kan ligge en heel Afdeling paa en Gaard, saa at der i de fire til sex Værelser og i Lo og Lade er saa fuldt, at Solkene ikke engang kunne komme til alle at ligge i disse, men maae ligge paa Gaardspladsen og rundt omkring, saa gad jeg nok vide, hvor man skulde faae et saadant indelukket Sted, paa hvilket man kunde sætte en enkelt Mand, hvis Afstraffelse var saa nødvendig, at man ikke kunde